

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/295/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207123
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Erika Vargu a Mgr. Kataríny Beniačovej v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v zastúpení advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grôsslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/113/2012-48 zo dňa 4.4.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu povinnosti zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Ružomberok, spočívajúcim v nesplnení zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na túto zmenu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana, Exekútorový úrad so sídlom D. W. XXXX pre vymoženie sumy 15.120 Sk s príslušenstvom priznanej oprávnenému vykonateľnou notárskou zápisnicou N 1006/2005, Nz 8626/2005 zo dňa 26.2.2005, bol podaný 26.5.2005. Žiadosť súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana, W. XXXX, D. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol doručený okresnému súdu 7.6.2005, exekučná vec u súdneho exekútora bola vedená pod sp. zn. EX 288/2005. Okresný súd vydal dňa 14.6.2005 pod č.5508*010919 poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana na vykonanie vyššie uvedenej exekúcie.

Exekučnému súdu návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol doručený 20.9.2010, ktoré súd následne doručoval 15.10.2010 súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Rišianovi, ktorý podaním doručeným okresnému súdu dňa 16.11.2010 predložil vyúčtovanie trov exekúcie. Uznesením zo dňa 3.12.2010 č. k. 4Er/183/2005-24 bolo žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora vyhovené a vykonaním vyššie uvedenej exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 12.10.2011.

V prejednávanej veci navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 110,64 eur a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného

súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd pri právnom posúdení vychádzal z účinných ustanovení Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, konkrétne z § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2, § 19 ods. 1 označeného právneho predpisu. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na to, že súvisiace ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. nedefinujú pojem nesprávneho úradného postupu, nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez plnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom (súd cituje obsahové znenie § 9 ods. 1, 2 uvádzaného právneho predpisu).

V konkrétnej posudzovanej veci z vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že 20.9.2010 bol okresnému súdu doručený návrh oprávneného - žalobcu na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Vzhľadom k tomu, že predmetné exekučné konanie sa začalo dňa 26.5.2005, je potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.8.2005 podľa ktorého, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Okresný súd vychádzajúc z právnej úpravy Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.8.2005 konštatoval, že táto právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k tomuto došlo až s účinnosťou od 1.9.2005. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1.septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa aplikujú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005, avšak s výnimkou ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku. Obdobne ustanovenie § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 1.12.2006, ako to vyplýva z ustanovenia § 240 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

Na základe konštatovaného súd mal za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal v predmetnej veci priebežne bez zbytočných prieťahov, súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, z uvedeného dôvodu potom návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Námietku premlčania vznesenú odporcom voči uplatnenému nároku okresný súd vyhodnotil za nedôvodnú. Konštatoval, že pokiaľ by mala navrhovateľovi vzniknúť škoda v dôsledku toho, že konajúci súd nerozhodol o žiadosti na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní, v takom prípade by 30-dňová lehota pre vydanie rozhodnutia uplynula dňom 20.10.2010 a dňom nasledujúcim by začala plynúť navrhovateľovi premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody, a jej koniec pripadol na 20.10.2013.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si žiadne trovy konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Súdu vytýkal, že nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručované až so samotným rozsudkom vo veci samej. Tento postup považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces, ako aj porušenie ustanovenia § 114 ods. 2 O.s.p., pričom zvýraznil, že odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku on (odvolateľ) nemohol akýmkoľvek spôsobom reagovať. Namietal ďalej, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k

vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odvolateľ tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť mu (odvolateľovi) uplatňovať svoje stanoviská ku skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Keďže tak súd neurobil, a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jeho právo (odvolateľa) na kontradiktórny súdny proces. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti informovať o tom účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Odvolateľ poukázal ďalej na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné vo veci vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práv, práva na spravodlivý, nestranný súd.

Odvolateľ súdu prvého stupňa vytýka, že sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. pre vecnú správnosť. Vzhľadom na dôvody zamietnutia návrhu a to pre neexistenciu nesprávneho úradného postupu a to z dôvodov uvádzaných súdom prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, je bez relevancie akákoľvek argumentácia odvolateľa. Je nedôvodná námietka navrhovateľa vytýkajúca súdu prvého stupňa, že ten vykonal dokazovanie, ktorého rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie oboznámením exekučného spisu OS Ružomberok sp. zn. 4Er/183/2005, pričom išlo o dôkaz, ktorého vykonanie v samotnom žalobnom návrhu na podporu svojich tvrdení navrhoval práve odvolateľ. V prípade účasti navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 4.4.2013 by bol navrhovateľ s obsahom vyjadrenia odporcu oboznámený, zúčastňoval by sa vykonávania dokazovania, mohol by vyjadrovať jeho doplnenie, resp. k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. Za situácie, že navrhovateľ sa nariadeného pojednávania bez ospravedlnenia z vážneho dôvodu nezúčastnil, k odňatiu jeho práva konať pred súdom postupom súdu dôjsť nemohlo. Okresný súd na pojednávaní dňa 4.4.2013 aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý na pojednávanie bol riadne predvolaný a nepožiadal o odročenie z dôležitých dôvodov, vec prejednal. Pri aplikácii ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p., t.j. pre prípad pojednávania bez prítomnosti účastníkov za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom.

Odporca v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR, uvedené pod sp. zn. 4Cdo/116/93. Navrhovateľ mal možnosť na pojednávaní ku všetkým skutočnostiam sa vyjadriť, na pojednávanie bol predvolaný, neexistovali žiadne vážne dôvody, ktoré mu bránili v účasti. Je zrejmé, že súd rozhodol na základe skutočností tvrdených navrhovateľom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol navrhovateľ.

Z výslovných vyjadrení navrhovateľa v konaní je zrejmé, že i keď poukazoval na skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru, že podáva námietku zaujatosti, námietku zaujatosti nepodal. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje v odvolaní na to, že v obdobných veciach rozhodnutiami iných krajských súdov došlo k vylúčeniu všetkých sudcov okresného súdu a prikázaniu veci na prejednanie inému súdu, toto jeho

tvrdenie je zavádzajúce. V navrhovateľom uvádzaných konaniach nejde o totožnú vec a napokon v tejto konkrétnej posudzovanej veci navrhovateľ sa výslovne vyjadril, že námietku zaujatosti nepodal. Odporca poukazuje i na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR v jeho rozhodnutiach na definíciu obsahu základného práva na prejednanie veci nestranným súdom a v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie I ÚS 73/97, I ÚS 27/98, II ÚS 121/03. Na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR nadväzuje rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR: „Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.) alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.)“. Keďže v posudzovanej veci námietka podaná nebola, nebolo možné postupom súdu zasiahnuť do práva navrhovateľa na prejednanie veci nestranným súdom. Odhliadnuc od všetkých týchto uvádzaných okolností odporca má za to, že konajúci sudca je nestranným sudcom v zmysle príslušných ustanovení O.s.p., t.j. odvolacia námietka o tom, že rozhodol vylúčený sudca nie je dôvodná. V osobitostiach odporca poukazuje aj na závery uznesenia NS SR sp. zn. 1Nc/54/2012. Ani samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Napokon odporca dodal, že vo viacerých rozhodnutiach Krajský súd v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košice, Bratislava, v obdobných právnych veciach, predmetom ktorých je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu, nevideli nadriadené súdy dôvod pre vylúčenie sudcu. Odporca zároveň predložil rozhodnutia krajských súdov o rozhodovaní o námietkach zaujatosti. Záverom dodal, že odvolacie dôvody navrhovateľa spočívajúce v námietke, že rozhodoval vylúčený sudca, nie sú relevantné a nedotýkajú sa zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, správne aplikoval príslušné ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetným exekučným spisom dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu. Súd vykonal pritom všetky navrhnuté dôkazy.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. za aplikácie ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Je náležitá východisková úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno chápať absolútne a vykladať ju izolovane, resp. formalisticky bez väzby s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým zásada kontradiktórnosti pojmovovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Nadväzne aj v prípade procesnej pasivity účastníkov je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je súdne pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ne sám obral. V prípade svojej účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť, bol by poučený (§ 118 ods. 2 O.s.p.) o predbežnom právnom posúdení. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ na pojednávanie konané 4.4.2013 súdom prvého stupňa bol riadne predvolaný. Predvolanie na vytýčený termín pojednávania prevzal 19.3.2013. Jeho právny zástupca predvolanie na termín pojednávania prevzal 15.3.2013. Mal teda dostatočný časový priestor na prípravu na vytýčené pojednávanie. Spis súdu prvého stupňa neobsahuje, žeby sa bol navrhovateľ z vytýčeného pojednávania ospravedlnil, resp. žeby požiadal z dôležitých dôvodov o odročenie pojednávania. Za situácie, keď sa pojednávania navrhovateľ nezúčastnil, po riadnom doručení predvolania na pojednávanie a sa neospravedlnil, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, okresný súd mohol vec meritórne prejednať v neprítomnosti účastníkov.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 2.4.2013. Uvedené písomné vyjadrenie okresný súd v rámci dôkazného konania aj oboznamoval (táto skutočnosť vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní - č.l. 44 spisu) a ak by navrhovateľ sa zúčastnil pojednávania v rámci svojej priamej účasti, by mal možnosť sa oboznámiť s obsahom tohto vyjadrenia, prípadne i doručením tohto vyjadrenia priamo na pojednávaní. Osobitne významná však je skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 4.4.2013 je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu 4Er/183/2005, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ, inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz, na základe ktorého súd dospel k svojmu záveru, je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ a súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, iniciovaného práve navrhovateľom.

Úplne je zmätočná odvolacia argumentácia, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril.

Bezpredmetné je tvrdenie odvolateľa (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne negatívne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti, ako to udáva odvolateľ, neexistuje) o konaní vylúčeného sudcu, nakoľko v súdnej veci neboli zákonnou sudkyňou oznámené (§ 15 ods. 1 O.s.p.) skutočnosti, pre ktoré by bola vylúčená a navrhovateľ explicitne (na č.l. 19) spisu vylúčil podanie námietky zaujatosti zákonnej sudkyne zo svojej strany. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnostiach, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Inými slovami (bližšie pozri najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc54/2012, resp. 1Nc16/2012), osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie mal, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. V reakcii na poukaz odvolateľa na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave (o vylúčení všetkých sudcov príslušného okresného súdu - v predmetnej veci bez akejkoľvek závažnosti) krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa na rozhodovaciu prax krajských súdov v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košiciach, Bratislave, ktoré zhodne nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek konkrétne úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania (súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy), ktoré sú v podstate len opakovaním žalobného návrhu bez relevantnej reakcie na nosné dôvody (t.j. konkrétne okolnosti daného prípadu), na ktorých okresný súd založil svoje zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutia na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Pokiaľ odvolateľ uvádza v odvolaní, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto

konštatovanie neobsahuje) platí, že všetky časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu. V plnej miere je nenáležitou odvolacia námietka namietajúca nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. V napadnutom rozsudku okresný súd účastníkom dal relevantnú odpoveď pre všetky skutkovo i právne významné otázky, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval. Svoje právne závery primerane vysvetlil, dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal na relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade, aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu rozhodnutia, je preto ústavne konformné a spĺňa právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv, resp. v súlade s názormi navrhovateľa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správne aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu pre vecnú správnosť v celom rozsahu potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ v konaní úspech nemal, bol by povinný nahradiť trovy konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však trovy konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .